

[Justitsministeren.]

og tilsynet og andet forsorgsarbejde med den dømte kan således blive ganske ineffektivt. Dette forhold er naturligvis i sig selv uheldigt, men det kan desuden motivere en — bl. a. ud fra et forsorgssynspunkt — uheldig tilbageholdenhed med hensyn til anvendelse af betinget dom over for personer, der må forventes efter dommen at tage ophold uden for domslandet.

På dette punkt betyder lovforslaget en værdifuld ændring. Dets princip kan i hovedsagen udtrykkes på den måde, at tilsynets overførelse indebærer, at den dømte eller prøveløsladte efter overførelsen behandles, som om han var dømt eller prøveløsladt i det land, hvortil tilsynet er overført.

Herefter kan der således i dette land reageres over for ham i anledning af vilkårs-overtrædelse, og dette betyder, at tilsynsmyndigheden kan gennemføre sit tilsynsarbejde med den pågældende på lige så effektiv måde som med personer, der er dømt i tilsynslandet.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Lars P. Jensen): Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

Et af hovedmålene med den nye kommunale ejendomsskattelev, lov nr. 34 af 18. februar 1961 om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, var at tilvejebringe større ensartethed i udskrivningen af grundskyld i sognekommunerne. Med henblik herpå blev det i loven fastsat, at de sognekommunale grundskyldpromiller ikke må udgøre mere end 40 eller mindre end 10. Der blev dog givet adgang for sognekommuner, hvis grundskyldpromille i skatteåret 1960-61 var 50 eller derover, til i en overgangsperiode at anvende en grundskyldpromille på mere end 40, således at der i disse kommuner skal ske en gradvis nedsættelse af promillen til 40.

Det forslag, som jeg i dag fremsætter for det høje ting, fremkommer som en konsekvens af forhandlingerne i foråret om gennemførelsen af loven om almindelig omsætt-

ningsafgift. Forslaget er udformet i nøje overensstemmelse med det i folketingsudvalgets betænkning anførte, hvorefter overgrænsen for den sognekommunale grundskyldpromille fra og med skatteåret 1963-64 skal nedsættes fra 40 til 35, idet der dog samtidig skal gives indenrigsministeren adgang til i ganske særlige tilfælde at tillade anvendelse af en højere promille end 35.

I skatteåret 1962-63 er grundskyldpromillen over 35 i 139 sognekommuner, heraf i 8 kommuner — i henhold til overgangsbestemmelsen — over 40. I bilaget til lovforslaget er de pågældende kommuner opregnet. Af bilaget fremgår tillige kommunernes ligningsforhold, skatteprocent og beskatnings- eller ligningsprocent i skatteåret 1962-63.

Da den kommunale udskrivning næppe i nogen kommune kan forventes at ville falde fra 1962-63 til 1963-64, og da de skattepligtige grundværdier stort set er uændrede, ville grundskyldpromillerne — uden de i nærværende lovforslag indeholdte bestemmelser — også i 1963-64 have udgjort mere end 35 i disse kommuner, såfremt de i 1962-63 gældende ligningsforhold fastholdes; antallet af kommuner med en grundskyldpromille på over 35 måtte vel endog som følge af stigende udskrivningsbehov og uændrede grundværdier antages at ville være steget i skatteåret 1963-64.

Da den del af en sognekommunes udgifter, der ikke dækkes af de indtægter, hvis størrelse sognerådet ingen indflydelse har på, jo skal dækkes af indtægterne af grundskyld og indkomstskat, er det klart, at en nedsættelse af grundskyldpromillen i en kommune må medføre forøgelse af indkomstskatteudskrivningen. Vi har i indenrigsministeriet for enkelte af de kommuner, der i skatteåret 1962-63 har en grundskyldpromille på 40, beregnet, hvor stor beskatningsprocenten ville have været, såfremt et maksimum på 35 for grundskyldpromillen havde været gældende i 1962-63. Beregningerne viser, at beskatningsprocenterne ville have været c. 0,5-1 større.

Den foreslåede beføjelse for indenrigsministeren til i ganske særlige tilfælde at tillade, at grundskyldpromillen udgør mere end 35, vil navnlig kunne tænkes anvendt i de kommuner, der i skatteåret 1962-63 har en grundskyldpromille på over 40, men

[Indenrigsministeren.]

også i andre kommuner kan det tænkes, at nedsættelse af grundskyldpromillen til 35 vil medføre en så væsentlig stigning i en i forvejen høj beskatnings- eller ligningsprocent, at der kan være grund til at dispensere fra maksimum.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje folketings velvillige behandling.

Jeg har endvidere den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.*

I købstadkommunerne og i de af deres omegnskommuner, der har mindst 500 indbyggere i forstadsbebyggelser, beregnes den kommunale indkomstskat med en for den pågældende kommunes skatteydere fælles beskatningsprocent af den enkelte skatteydere skalaindkomst. Det samme er tilfældet i de sognekommuner, der har mindst 3.000 indbyggere i bymæssige bebyggelser — dog ikke de københavnske omegnskommuner — samt i de øvrige sognekommuner, hvor sognerådet frivilligt har besluttet at overgå til beregning af kommunal indkomstskat med beskatningsprocent.

Skalaindkomsten, hvorpå beskatningsprocenten anvendes, er den enkelte skatteydere af statsskattemyndighederne ansatte skattepligtige indkomst nedsat dels med et eventuelt hustrufradrag af samme størrelse som ved statsskattens beregning, dels med et personfradrag. Dette personfradrag udgør som hovedregel 4.500 kr. og 2.500 kr. for henholdsvis familieforsørgere og andre skatteydere.

Kommuneskatteloven åbner dog adgang for kommunalbestyrelsen i de købstadkommuner, der har under 4.000 indbyggere, samt for kommunalbestyrelsen i disse mindre købstæders omegnskommuner til for ét skatteår ad gangen at fastsætte personfradraget til 3.000 kr. og 2.000 kr. for henholdsvis forsørgere og andre. Samme valgmulighed mellem de to sæt personfradrag 4.500 kr./2.500 kr. og 3.000 kr./2.000 kr. har de sognekommuner, der frivilligt er overgået til beskatningsprocent.

Særlig for skatteårene 1961-62 og 1962-63 gav lov nr. 53 af 11. marts 1961 adgang for kommunalbestyrelsen i de just nævnte kom-

mune grupper til yderligere at vælge imellem et sæt personfradrag på 4.000 kr./2.500 kr. og et på 3.500 kr./2.000 kr., således at der for de 2 seneste skatteår for disse kommuner har været valgmulighed mellem fire sæt personfradrag.

Derimod har købstæder med mindst 4.000 indbyggere samt disses omegnskommuner med mindst 500 indbyggere i forstadsbebyggelser ligesom sognekommuner med mindst 3.000 indbyggere i bymæssige bebyggelser pligt til at anvende det store sæt personfradrag på 4.500 kr./2.500 kr., bortset fra at kommunalbestyrelsen det første skatteår, i hvilket skatten skal beregnes med beskatningsprocent, kan vælge det mindre sæt personfradrag på 3.000 kr./2.000 kr.

I Københavns og Frederiksberg kommuner samt i de københavnske omegnskommuner, der anvender udskrivningsprocent, er personfradraget på 4.500 kr./2.500 kr.

Personfradraget gives i hver enkelt skatteydere indtægt og reducerer således kraftigere summen af skatteydernes skalaindkomster i en kommune med personfradrag på 4.500 kr./2.500 kr. end i en kommune med personfradrag på 3.000 kr./2.000 kr. Kommuner med skatteydere, der gennemgående ligger på et relativt lavt indtægtsniveau, er derfor tilbøjelige til at foretrække et lavere fradrag end lovens normale fradrag på 4.500 kr./2.500 kr. for at undgå en for høj beskatningsprocent. Dette er navnlig tilfældet i mange af de sognekommuner, der frivilligt har valgt at overgå til beskatningsprocent-systemet. Disse sognekommuner har udvist en forståelig, men måske noget overdreven tilbageholdenhed med hensyn til at vælge større personfradrag end 3.000 kr./2.000 kr. Af de i alt 878 sognekommuner, der frivilligt er overgået til beskatningsprocent, har således for skatteåret 1962-63 700 valgt det laveste personfradrag.

Ordningen med fire valgfrie sæt personfradrag var oprindeligt tænkt som en overgangsordning for skatteårene 1961-62 og 1962-63. Behovet for at kunne vælge et af de to sæt fradrag mellem lovens normale fradrag på 4.500 kr./2.500 kr. og minimumsfradraget 3.000 kr./2.000 kr. synes dog stadig at være til stede navnlig i en del af de mindre sognekommuner. Regeringen har derfor fundet det rimeligt at foreslå, at de